

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2019. év január hó 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t.

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 10.B.757/2017/20. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által 2018. június hó 6. napjától a mai napig házi őrizetben, illetve bűnügyi felügyelet alatt töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe oly módon számítja be, hogy 5 (öt) nap házi őrizetben, illetve bűnügyi felügyelet alatt töltött idő felel meg 1 (egy) nap szabadságvesztésnek.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 10.B.757/2017/20. számú, 2018. június hó 6. napján kihirdetett ítéletével a vádlottat a Btk. 160. § (1) bekezdés (2) bekezdés a) pontja szerinti emberölés büntettének kísérlete és a Btk. 178. § (1) bekezdés (5) bekezdés a) pontja szerinti kábítószer birtoklásának vétsége miatt - halmazati büntetésül - 10 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a vádlott a büntetése 2/3-ad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A vádlott védője írásbeli fellebbezési indokolásában és a nyilvános ülésen elhangzott szóbeli felszólalásában is elsődlegesen az elsőfokú ítélet tényállásának megváltoztatásával jogos védelem címén a vádlott felmentését indítványozta. Másodlagosan önkéntes eredményelhárításra, illetve önkéntes elállásra hivatkozva a maradék bűncselekményben kérte a vádlott marasztalását, míg harmadlagosan erős felindulásra és ehhez igazodóan a Btk. 161.§-a szerinti bűncselekmény megállapíthatóságára hivatkozott. Egyben bizonyítási indítványt terjesztett elő az 1. sz. igazságügyi orvosszakértő kihallgatása iránt, az általa adott szakvéleménnyel kapcsolatban.

Perbeszédében elsőként azt fejtette ki, hogy a bűncselekmény időpontjának pontos behatárolása mellett, álláspontja szerint a vádlott és a sértett fél órát eszméletét megtartó állapotban tartózkodott

a lakásban, tette mindezt már a sértett sérülése után. Ezért, ha a vádlott meg kívánta volna ölni a sértettet, a bűncselekmény befejezésére lett volna módja és lehetősége. Azonban ilyen szándéka nem volt, önként, külső behatás nélkül elállt a bűncselekmény befejezésétől, noha az mind időben, mind pedig a nála lévő kés használatával megvalósítható, befejezhető lett volna. Továbbmenően kifejtette, hogy a vádlott volt az, aki az ajtót kinyitotta, és ezzel lehetővé tette a sértett életének megmentését. Ugyan nem része az ítéleti tényállásnak, de a vádlott kérte a mentő kihívását, ezért ha a másodfokú bíróság nem értene egyet az önkéntes elállással, belép az önkéntes eredményelhárítás jogintézménye, amelyek büntethetőséget megszüntető okok.

Egyidejűleg azt is felvetette, hogy csak az ítélet tényállása állapította meg, hogy a vádlott nyitotta ki az ajtót, de ez is kétségbe vonható, mivel ez csak a sértett vallomása. Ugyanakkor a lakásba belépő személyek a sértettet és a vádlottat egyaránt a földön ülve találták meg, és a sértettnél volt kés, a vádlottnál nem. Ha a vádlott lett volna az a személy, aki kinyitja az ajtót nem lett volna ideje a kést a komódra helyezni, ebből következően a sértett is lehetett az, aki ajtót kinyitotta.

Következő gondolatként a jogos védelmet hívta fel a védő azzal, hogy bár ez nem következik az ítélet tényállásából, de mégis reális, mert a sértett erőfölényben volt fizikai adottságai és katonai előképzettsége miatt, a kábítószerrel csak korlátozottan volt cselekvőképes és a rendőrökben is az a benyomás alakult ki, hogy a sértett volt a támadó fél. Bár a vádlott nem emlékezett a kés használatának mozzanataira, de azt állította, hogy őt támadták meg, és az ítélet nem ad választ arra, hogy a vádlott sérülései mitől keletkeztek. Azt is kétségbe vonta, hogy a vádlott nem volt képes kiabálni, mivel az iratokban az szerepel, hogy a segítségnyújtás idején a torkát lefogva már tudott beszélni és semmi nem zárja ki, hogy ezt korábban maga is nem tette-e meg. A kívül állók férfihangot hallottak és az elhangzottakból az következik, hogy a vádlott volt az, aki akadályozta az ajtó kinyitását.

Hiányolta a védő a tényállásból, hogy a vádlott a cselekményt megelőzően háromszor is feljelentette a vádlottat kábítószer használata miatt, és ez ügyben a gyámhatóságot is felkereste. Az előbbieket mentén jogos védelem címén a vádlott felmentését kérte.

Végezetül a vádlott erős felindult állapotára hivatkozva a privilegizált eset alkalmazását indítványozta. Azt a tényt nem vitatta, hogy az erre okot adó nyilatkozat aláírása 4 nappal korábban történt, de álláspontja szerint a sértett megalázottsága és gyötrelmes élete miatti elkeseredett állapota az elkövetés idején is fennállt, ezért az erősen felindult állapot a javára megállapítható.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.563/2018/1. számú átiratában és képviselője a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén is az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendszerű eljárásban megalapozott és irányadó tényállást állapított meg, abból helyesen és okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, törvényes a jogi minősítés és a kiszabott büntetés méltányos.

A nyilvános ülésen az ügyészség képviselője kifejtette még, hogy a sértett előadását a szakértő alátámasztotta és a védőbeszédre reflektálva azt is, hogy a védő gondolatmentében túl messze jutott a vádlott védekezésétől, mivel a sértett öngyilkosságának a megakadályozására való hivatkozása nem egyeztethető össze a jogos védelemmel. A tekintetben is messze jutott az érvelés, hogy a Gina nevű kábítószerrel maga vette be a sértett, mivel egyrészt ezt az elsőfokú bíróság alaposan kifejtett ítéleti mérlegelése elvetette, másrészt a szakértő kizárta, hogy a sértett magának okozhatta volna a sérüléseket. A jogos védelmi helyzetet kizárta a sértett sérülése is amelyet a nyakán, mellkasán, combján szenvedett el, mivel a létfontosságú szervet ért sérülés elszenvedése után nem tudott

támadni és főként nem a kábítószer hatása alatt. Az önkéntes eredményelhárítás és az önkéntes elállás elemei sem fedezhetőek fel, mivel a tényállás szerint nem a vádlott intézkedett a sértett életének megmentéséért, ellenben a sértett volt az, aki dörömbölni, zajt okozni igyekezett, mindehhez a vádlottnak semmi köze nem volt. Az erős felindulás felvetését pedig az előre kiterveltség okán vetette el. Utalt még arra is, hogy az élet elleni támadást kiváltó ok pontosan nem volt meghatározható, ezért nem képezte vád tárgyát a nyereségvágy, illetve más további súlyosabb jogi minősítést eredményező körülmény sem.

Az ügyészség az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán a sértett személyiségével és a gyermekelhelyezéssel foglalkozott, a sértett személyiségzavarát ecsetelte, aminek ő az áldozata lett.

A fellebbezések nem voltak alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a korábbi perrendtartás szerint meghozott és jogorvoslattal támadott elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 590.§ (1) bekezdése szerint teljeskörűen felülbírált.

Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. Az ügy ténybeli és jogi elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, az ítéletben felsorolta és értékelési, mérlegelési körébe vonta. Ezért mind az ügyfelderítési, mind pedig az indokolási kötelezettségét kellő alapossággal teljesítette.

Az elsőfokú bíróság megalapozott és hiánytalan tényállást állapított meg, amely a másodfokú felülbírálat során irányadó volt.

Fentiek miatt nem vált szükségessé további bizonyítás, így az indítványozott az 1. sz. szakértő kihallgatása sem, ezért az Ítéltábla a védelmi erre vonatkozó indítványt elutasította.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott védekezését és szavahihetőségét elvetette. A beszerzett bizonyítékok mentén fel sem merülhetett, hogy a sértett öngyilkosságot akart elkövetni, ellenben a vádlott mindent megtett azért, hogy a sértett életét kioltsa. A vádlott beszerezte és beadta a kábítószerrel a sértettnek, majd kihasználva kábult, tehetetlen állapotát a közepest meghaladó erővel, késsel, kitartó szándékkal többszörös sebzésekkel vagdosta a torkát, hogy elérje az előre kitervelt célját, majd a sértett öngyilkossági szándékát és a sértett késsel való támadását hangsúlyozva igyekezett megtevesztetni a sértett segítségére érkezőket.

A sértett vallomásának hitelét megerősítette az orvosszakértő, amikor egyértelműen és kategorikusan foglalt állást akként, hogy a keletkezett sérüléseket nem okozhatta a sértett saját magának, noha a vádlott végig kitartott e verziója mellett. A sértett más kijelentései is támogatást kaptak az eljárásban, így a vádlott rákos megbetegedésének kitalált története, ami több oldalról is megerősítést nyert; az a körülmény, hogy a lakásból menekülni szeretett volna, de a vádlott nem hagyta, ugyanis az általa említett dörömbölést (mivel elvágott torka miatt beszédre képtelen volt) 1. sz. tanú megerősítette. Ez is arra utal, hogy a sértettet a védekezés és menekülés motiválta, de nem volt módja a bejárati ajtót kinyitni, mivel a vádlott abból egyrészt eltávolította kulcsot, másrészt már nem volt elegendő fizikai ereje. A vádlott olyan eredményesen tévesztette meg a segíteni szándékozókat, hogy a kiérkező rendőrök is elsőként a segítségnyújtás helyett a sértettre csaptak le, mivel nála volt a kés, míg a vádlott a nála lévő kést az ajtó kinyitásakor a komódra helyezte. 2. sz. tanú hallotta, amint az ajtó kinyitására való felszólításkor elhangzott a „nem mész oda” tiltás, amely a vádlott felszólítása volt, de mindenki a (beszélni már nem tudó) sértettnek tulajdonította. Önmagában teljesen elfogadhatatlan annak a feltételezése, hogy a sértett ne akart volna ajtót nyitni, mivel elmondta, hogy a gyermeke sorsa miatt védekezett minden erejével, élni akart és segítséget

kapni, de a kijelentésből következően ebben - az egyébként is igen korlátozott lehetőségében - vádlott megakadályozta. A sértett sérülései egyértelműen megcáfolták, hogy a védekezésen kívül más magatartást, különösen támadást képes lett volna végrehajtani, ekkor már csak a túlélésre törekedett.

A bizonyítási anyag is megerősíti, hogy a vádlott nem a valóságnak megfelelően adja vissza a a lakásban történeteket, ahogy az életbeni helyzeteket sem. Ahogy a védekezésének is minden eleme cáfolható, mégpedig szakértői bizonyossággal, szavahihető tanúkkal és a sértett következetes előadását más oldalról is megerősíthető vallomásokkal.

Az elsőfokú bíróság észszerű következtetések levonása mellett végezte el a mérlegelő tevékenységét, irat hűen citált tények és logikusan kapcsolt bizonyítékláncolat mentén, ezért a tényállása megalapozott és abból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

Noha a védelem vitatta a tényállás megalapozottságát is, alapvetően mégis jogi indokokkal támadta az ítéletet, amelyek nem foghattak helyt.

A jogos védelem kapcsán annyit kell megjegyezni, hogy elsőként nem a sértett támadt a vádlottra, illet még a vádlott sem állított, következetesen az öngyilkosság megakadályozásának verziójával védekezett. A támadásra egyébként sem hivatkozhatott volna eredménnyel, mivel a lakásban a közös gyermekén kívül csak ketten voltak és szakértői bizonyossággal állítható, hogy a vádlott nem vághatta el legalább háromszor a saját nyakát/torkát az adott módon, azt csak a vádlott tehetette. Hasonlóan a kábítószer sem a sértett adta be magának, mert egyrészt az úgy került a szervezetébe, ahogy elmondta, másrészt ezt eleve kizárja a Gina közismert és köztudott hatása és használati célja. Feltéve, de meg nem engedve, hogy a sértett akár a saját akár a vádlott testi épségére tudatosan kíván támadni, nem kábítószer hatása alatt fogja megtenni, de főként nem olyan szer hatása alatt, amelynek közismert a hatásmechanizmusa, és amit jellemzően más bódítására használnak.

Az orvosszakértő kategorikus nyilatkozatot tett a sértett - csak a véletlenül múltan nem halálos kimenetelű - nyaki sérüléseinek kérdésben, míg a kábítószerről a toxikológus szakértő állapította meg a sértett szervezetében való jelenlétét, bekerülési formáját. Utóbbit összhangban a sértett által leírt tünetekkel, a vádlott által kínált sörben észlelt ízzel, a szervezetére gyakorolt hatással.

Az a körülmény, hogy a vádlott a kábítószer beszerezte és a vádlottnak beadta a bűncselekményt előre kiterveletté teszi, erre készülnie kellett. A cselekményt megtervezte, a szükséges szert beszerezte, az általa hazavitt sörbe beletette és gondoskodott róla, hogy azt a sértett meg is igya. Mindez hosszabb előkészületet és eltervezést igényel, amely megvalósítja a terhére rótt minősítő körülményt, egyben kizárja a védelem erős felindulásra való hivatkozását. Azzal már nem foglalkozott az Ítéletábra, hogy a védelem által hivatkozott és egyébként az iratokban is fellelhető előzmények és körülmények milyen további az élet elleni bűncselekményt súlyosabban minősítő körülmény megállapíthatóságát vetik fel, mivel erre részletes bizonyítás nem folyt, a vád tárgyát sem képezte, az ügyészség sem szorgalmazta.

A másodfokú bíróság nem osztotta a védelem büntethetőséget megszüntető körülményekre vonatkozó álláspontját sem. A megalapozott és irányadó tényállásból ezek nem következnek, ezért nincs jogi alapjuk, egyébként egymást is kizáró indokok.

Az önkéntes elállás csak akkor lehetséges, ha az elkövető még nem tett meg mindent a bűncselekmény befejezéséért. A felülbírált ügyben teljes és befejezett kísérlet történt. A vádlott

mindent megtett azért, hogy a sértett életét kioltsa. A kábítószerrel elgyengítette, majd legalább három vágást ejtve metszette el a sértett torkát. A sértett a támadást csak a véletlennek köszönhetően élte túl, de nem azért, mert a vádlott elállt a bűncselekmény befejezésétől. Az már nem jogi kategória, hogy a halálosnak tekinthető sebeken túl még további szúrás-metszést is leadhatott volna, de nem tette. Egyébként a sértettnek volt olyan vallomása, hogy a vádlott elgyengült, amit ő a vádlott kitalált rákos megbetegedéséből eredő erőhiánynak tudott be.

Az önkéntes eredményelhárításra befejezett elkövetői magatartás esetében kerülhet sor, ezért az önkéntes elállással kizárják egymást, amit a védő is felhívott, mégis kiterjesztette a védekezés irányát erre is. Azonban ez a jogi érv sem volt akceptálható, mivel az irányadó és helyes tényállásból ez sem következett. Fel sem merült, hogy a vádlott lett volna az, aki segítséget hív. Amikor pedig a szomszédok által hívott segítség megérkezett, a többszöri felszólítás ellenére sem nyitott ajtót, csak akkor, amikor megkezdtek az ajtó benyomását.

Az elsőfokú bíróság jogi minősítése helyes volt.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az ítélet felsorolta, azt némileg korrigálta a másodfokú bíróság. A büntetlen előélet súlytalan a minősített élet elleni bűncselekmény kísérlete mellett, egyébként újabb büntetőeljárás is indult a vádlott ellen az erkölcsi bizonyítványából kitűnően, igaz nem azóta, hanem egyidejűleg elkövetett más bűncselekmény megalapozott gyanúja miatt.

Az időmúlás nem kirívó, ezért ez sem értékelhető a vádlott javára.

Az enyhítő körülményként értékelt sértetti közrehatást a másodfokú bíróság mellőzi, mivel ez nem következik az irányadó tényállásból.

Ellenben további súlyosító körülmény a vádlott igen kitartó szándéka. A tényállásból kitűnően amikor a sértett a vádlottól megszerezte és eldobta az élete kioltása céljából használt kést, a vádlott kiment a konyhába és további késeket hozott be, majd azzal támadt a sértettre. Amikor a sértett ismét megszerezett egy kést akkor is folytatta a támadást. Ezek a körülmények igen kitartó szándékra, az eltervezett bűncselekmény minden áron való befejezésére utalnak.

A feltárt büntetés kiszabási körülmények mellett az elsőfokú bíróság által halmazati büntetésként kiszabott, a minősített élet elleni bűncselekmény alsó büntetési tétel határában megállapított tartamú büntetés igen enyhe, különösen, mert a bűncselekmény kivitelezése súrolja a különösen kegyetlen elkövetési módot. A bűncselekmény teljes és befejezett kísérlet volt, ezért ez az enyhítő körülmény sem adta indokát a középértéket meg sem említő bünteteskiszabásnak.

Mivel terhes ügyészi perorvoslatot nem jelentettek be, ezért a másodfokú felülbírálat körében beállt a súlyosítási tilalom.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítéletőrtábla a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta a Fővárosi Törvényszék ítéletét.

A másodfokú bíróság beszámította a büntetésbe az elsőfokú ítélet kihirdetésétől házi őrizetben, illetve bűnügyi felügyelet alatt töltött időt.

Az ítélet ellen a további fellebbezés lehetőségét a Be. 615.§-a kizárja.

Budapest, 2019. év január hó 29. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 10.B.757/2017/20. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.236/2018/11. számú végzése folytán jogerőssé vált.

Budapest, 2019. év január hó 29. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő